

Morgunstjarnan

i hverjum mánuði

2. Blad. Sóleyjarbakka í Júní.

1892.

Um Blod og Bláðarítun

Nú er mikil bláða öld á Íslandi orði þá sem áður var. Því 50 árum var hjá okkur bláð, því 50 árum áðing eitt, því 40 árum munu það hafa verið 2 o.s.f.v. Nú eru 6-8 tiltekkt blóð gefin út þá í innanlands, 3-4 í Vesturhinni í Höfn og í Höfn, auk allra úlnaka tímasita, sem orkin eru allmög. — Því munu hafa í nokkron tíma skrifuð blóð í líkingu við þentur blóðin, verið látin ganga um í sumum sveitum, og má vera einnig ríðar í landinu þá þá umrætt eja um það. Sum landingar eru verjurlega, einni til nýmálanna en Nordlandingar, en aptart þarna þá á eptir, og eru þá engu líkur en þinni. Um sumland blóð skrifuð er mjög áþrengt nema bláðin Sveldulíf, sem gefur þessu verið ítt í Eyra- bakka í 2 vetur, og eru Morgunstjörnunna, sem eru er upphætt hjá allþess.

Það er állum líkt að þin þentur blóð geta mikil gagn og þá að freða menn um það helita, sem gerist innan-

lands og utan, líðberna orum um: jónur sem gagn er að mið ritgjörum og þingveljum, skorta mennum um sú- um og þættum, og eru líka mennum jónislegt, sem þá þessa að rita. Ad vissu er jónislegt: blóðin, sem eru, sem ekki eitti þess að vera, t. d. skammti lí- bróttur og jónsar villandi góðir, og eru líka blóð milli einstakla orum en þá góða og þá flegra yfir gnæfist þá í állum blóðin. It hverja heimili eitt menn þá að lesa, að orinnasta þetta eitt best líma þentur bláða; það er aðeig nauðgjör- leyt fjúttanna vegna orinn- sta þetta, þá það er áþessa á þessum tínum að rita engin deili á þá sem gerist í heiminum þingum manna. Það er nokkur bíandi orum er eru þá telkur, að þessu geti ekki, að orinnasta þetta í þá- lagi orredörum þingit eitt bláð. Geti einhver það ekki getur þessu ekki hitti blóðes. Erna apt getur þarid vel á, að bílanni orum þetta orndi í þessu ornd þessum, sem

hafa fleit ritgjörðir.

Skrifudur blóðins hafa náð þess
aðsa fjöðungu. þann heiti þess
er síst og gjaldan rit, að þann
geta ekki flutt almennar fjöð-
ir, enda hafa vesta rimm til
þess. Fyrir langar ritgjörðir
hafa þann heitum ekki rimm,
og ritgjörðir um almenn
landsmál eiga líka fremur
heimna: þessum blóð-
inum. Aftur getur verið
þessi legt að sáda þessum
veitar mál og innantýgðo-
mál, sem ekki telur að
fara með: þessum blóðin,
er það verður rimmis
vegna að vera mjög stutt.

Enn aðal hlutverk Skrifudur
blóðanna er þó það, að
gefa mættum, innkomum
unglingum, færi á að sýna
á að skrifa greinir, til
þess heiti, að verja þá á að
hugsa og setja hugsanir sínar
skipulega fram. Að þessum
vill Morgunetjarnan itydja,
og á ritgjörðir heimas og upp-
hafsmánu skrifa þessum
fyrir þessum tilföllum til að
efla mentum og framfarir.

Um langar ættu þá að nota
blad þetta til þess að skrifa
á það, um iðnislegt, sem
þeim dættur: þess að ið-
þess verit, er það getur
másgt verið. Ekki þessum
áð fyrir vanda sig fyrir, þó að
ritgjörðir þessum þessum:

fyrstu að verða ritgjörðir.
Skrifudur er um iðnislegt, þó
öllum þessum, sem þessum hafa
menntartíðni verit á að
rita, og telur enginn al-
menningur mádu til þess.
þess sem heit hafa rit á
skrifa, þessum það að ritgjörðir
þessum verit. Þessum ættu
áttu, þessum ritgjörðir
þess, og það þessum skrifa.
Að þessum reglur fyrir ritgjörðir
er lítt mágulegt, það leirir
er um af iðnislegt, með
lestri góða bóku og blada
og efningu á að rita. Að þessum
rit þess gefu á sáð. Áttu er
þess, að rita ættu þessum
og þessum, þessum itydja er
allt áttu er þessum og þessum
er þessum sáðit er það, að þessum
ekki skrifa málalengingar
erum lítillt efni, þessum þessum
þessum og áttu er skrifa er
þessum itydja.

V. B.

*

*

Þessum Skrifudur þessum þessum línu þessum
mánu skrifa þessum itydja, þessum
áttu er þessum blóðin; og þessum þessum
erum gefu þess, að þessum þessum þessum
þessum er: blóðin, skrifa af þessum
og gjaldanum. - itydja.

Kalgarðarnir

Það sem mættum iðnislegt til skrifa
og enda ritat, ættu að leggja málalengingar
þessum og áttu er, erum þessum
þessum áttu er þessum þessum iðnislegt
þessum, gefu þessum skrifa erum, og þessum
er þessum þessum þessum. Erum þessum
áttu er ekki, iðnislegt að áttu er
gáttu er þessum áttu er, málalengingar
iðnislegt og áttu er: þessum, þessum

letta ad hinda um þærptis á,
 beði ad drita vandlega "söfnum"
 in þeim og vöðva; þetta tíð;
 eji þetta ekki náðuamlega
 ástundad verður allt næstid inítt.
 En, biðid þid mii rid; þid mun
 ad þyðjast rita þetta, og þad
 ad eflaust datt. en jý cetta ad
 segja yðklu nullþud, sem þid
 eflif vill ritid ekki, ad minneta
 þosti um þad ekki margin sem
 signa þad: verðinn þad þid
 rita þad. Jý cetta ad lata yðklu
 rita þverri, þat er ad hinda og
 geyma gæðana þessu tímam
 sem ekki er afari þeim.
 It þautin þyð þid er ad taka upp
 in gæðnum, skal stínga þá alla
 upp, eins og á vorin umdi sáðning.
 Hættitýngan gerir þad, ad læptid
 og fortid og fortid geti haft áhrif
 á oraldina, og þim geti oraldin
 og rid þad myndast ný efi just
 munu til rid ulifis. - Hættitýngan
 er ein gæin til fjáðgæmas jörð-
 inni; áhrifin orkast ad þid læpti
 rid þad, ad læpt og forst getu þá
 þessu orldunyt afari jörðina,
 sem frellast er andid, og þad inn
 at þat med þri ad lætta orald-
 ina liggja: veinum, þri
 norðri til suðurs. Þrygtilegt
 verður, jónist forst eða hlatta, þess-
 idri eða regn, sinna nýjý ad þri
 ad jand regninn oraldin og verð: þessu
 á eji. - Hættitýngan þessi þýsk-
 mikla þýðing, fyrir þarastfla-
 nækt og rífunækt, þri ad þessu
 nýjý nevingar þessu; seti setu þessu
 getu ekki værid af engu, en þad
 er jafn fornt náðingulegt ad þess
 þessi þýðing, um á þess, þad ad
 ekki mii þessa nýðjý til á þessu
 þri ad þri er átt á þessu, ad þess

leggjá allt; væst þladanna. Þessu
 margu þonli þessu eji eji rífun
 sinu hlauða; nýða, og þarastfla-
 ysaid verða átrilya háveid, en
 þarastflannas umdi þafa þessu eng-
 er verid, og þad inn engis af þri, ad
 þann þessu þrid af fittas mikkim
 á þess: gæðinn. Ad þess: gæð-
 anna gæðann afastotus af tímam
 á vorin er gætt, þri ad þessu þess
 ut allmikil næringar efi, og þessu
 þann þri eji justinnu eji um af
 eða afþjált. Flyji gæða á þessu
 rífun in þri er ekki rífun til þess;
 enda mun mii einhver þessu, ad
 nýjý eji þessu af svo gæða, og getu
 þad verid datt. En um þessu og jý
 enda þetta; þetta er, ad ekki
 væri áldungr inandýnlegt ad þessu
 eji gæðingur þess G. Schierbeek,
 sem þessu var: þessu, og þessu
 ad eins náðna anna. Þessu
 annu væri ver værid eji jý.

Undirdekkinn.

Ört af þri sem med tímam þessu
 ad afþjálta, er ad þessa umdi dekk umdi
 rífuninn; þad þessu þessu
 um af, þessu þessu er ridid, og þessu
 þessu ad áþessu. Rífuninn þessu
 slitna ekki állu þessu, þessu ekki
 eji þessu umdi dekk, rit ad þessu
 munu svo miklu ad þessu geti
 þessu eji. Þessu til jý, þessu:
 þri þri þessu þessu ad vera þessu-
 egi; þessu þessu nýjý illa ut
 á þessu og meiddum þessu,
 en þessu þessu þessu þessu ad þessu
 G.

Mormon de apsa saga.

sem gæðit þessu þessu á þessu: El Reno,
 Oklahoma, þessu á gæða þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu. Þessu-
 þessu

sum manni Harvey ad nabi list vel
 a unga stullum, Mary Wilson. En ann-
 ar maður þar: nágranninn Tabin
 vandi líta komur inn og til stullanna
 og þátt þei heitum ad önn gætt með sum-
 bidlumum. Stullmanni gætt vel ad
 Harvey, en Tabin vildi þeim hveðri
 huga nje þá, enda var hann þeim
 verstri riddaldi. Þvöldi vtt þeim
 þann all þjófi a dómleiki; sum-
 bidlarnir þeim ad deyla, og eptir nattu
 og stund fjöldi Harvey þeim: brjótur,
 i geymsu annad lungu, og var þá
 alsatlegt sár, en þá stóki þann vent.
 Mary stóð hjá þorum þegar hann
 var statur, og a sama augnabliki
 sem hann hneig riddi, önn þeim
 i Rannsbisen uppur vara sörum,
 og staut: ennid a Tabin, og óð
 hann samstundis. Þv þei þeim
 ad stanna yfir Harvey, og til þess
 ad geta þu betur annast hann þét
 þeim þegar ná: þvætt, sem gaf
 þeim semnan: þjónaband. Ná-
 gromannir segja, ad Tabin hafði
 verið þetta máttulegt. Nattþeir
 af þannir þeim þess, þessu tala
 ad tala tala stullumafata, en
 ná gromannir gáfa þá: stögn, ad ef
 þeim þeim ad þvæla ad þá, sumandi
 þeim gjálþum verða styttað aldrei bráð
 lega. Sagt ad stullmanni minni
 manast nattþvættina verða stöfnuð
 þeim gleþim, og þá svo þeim, þá
 ije ómögulegt ad þá þá dómnefnd,
 sum stóki sý þvætt þann. - Lög.

Gæta.

Þvandi nokkur eiddi 1/2 og
 1/3 af eignum minum. Hvernig
 vtti hann eptir?

Þvætt til seltast, ad þeim sem ríða
 gáttum: bláinn, senni sýnu
 ríðninguna ásamt ríðnum minum
 til þvættum: bláinn. - City of.

Skritlar

Lettris nokkur spurdi gjúlling
 hveðt hann hefði ná þvættlega
 fylgt seinasta sereftinn minn,

Hei - mátti gjúllingurinn, þei hefði
 þu gjútt þu, hefði þu ná þvættlega, þei
 þu flýði þu ríðum gluggum i
 fjórða saf.

Ljómpráttur: Ljóm þvættur upp daldit
 glátt þvættur sýni.
 Skútturinn: Ljóm sýni þá 20 þvættur

Gifturmannur: Þvættur minni þvættur
 vtt þvættur ríður þvættur, þvættur
 þvættur: vtt: þvættur, og þvættur
 vtturinn vtt þvættur vttur vttur
 vttur þvættur.

Spakmáli

Allis tala um þannir þvættur, en þvættur
 þvættur þann.

Þvætturinn er ad tala þvættur minni,
 sum vtt þvættur og þvættur þvættur a þvættur:

Þvætturinn þvættur stóki annad til ad tala
 ein þvættur, en ad þvættur ije vttur þvættur.

Þvætturinn er stóki minni þvættur þvættur,
 en þvættur stóki þvættur þvættur.

Þvætturinn er vttur þvættur þvættur þvættur
 þvættur, en þvættur þvættur þvættur vttur.

Þvætturinn er þvættur þvættur ad þvætturinn, en
 vttur þvættur þvættur.

Þvætturinn er ein þvættur þvættur, sum
 þvættur þvættur þvættur.

Arglysingur

Þvætturinn er bláinn, stóttur
 þvættur þvættur Valdemar Petersen
 Friderikshavn kom minni
 "Larsa" til Reykjavíkur
 vtturinn til minni, og þvættur þvættur
 þvætturinn þvætturinn þvætturinn af þvætturinn
 um til sálu, vtturinn vtturinn vtturinn
 þvætturinn minni, með þvætturinn
 vtturinn, (v: 1,50 i fl.)

Þvætturinn þvætturinn 14. Júní 1692
 Ernas Þvætturinn

Lettris eiddur þvætturinn minni
 vtturinn a þvætturinn þvætturinn minni
 þvætturinn af minni þvætturinn, vtturinn
 þvætturinn og vtturinn þvætturinn og þvætturinn til. - Ernas.

Útgefandi: Ernas Þvætturinn.

9

Sorgunstjarnan

í hvejum mánuði.

3. Blad

Söleyjanbakka í Fíli.

1892.

Kirkju-söngur
og - sögur

Það hafa orðið talstær framfarir hjá vopn til sveitanna hvað söngnum við ríkir. Orgel hafa verið keypt hjá í treel hveppa Kirkjunna, og þar afleiðandi söngur minnið lagast, þó nokkur sje söngur ábata vornt erri, þá er með tíma verandi að hann nái sinni réttu lagi. Í tvínum Kirkjum hjá er ekk. orgel, og er í annari (Tungufellsk.) venalega vandad: með fer-söngvarara, og neetum þó gjör meuru föll. Í þinni (Vúpuk) er dæmsöngur þó ekk. sje hljóð ferri; þess söngvarinn þess þess talstær hertöng, og flugi er með nokkur fylgjast. Vorandi er, að heendur þess og vinnu föll, láti ekk. længt líða þar til þess atvenda um orgels Raup í þá Kirkju, en meitnum gjöra að þinn er á eptir þinn Kirkjum þad að þinn er skuldug, þó þinn er mig innvettur og þess vel frá þó þess gængid.

Í Hvepphóla Kirkju er eitt meit smit betri hljóð ferum, sem Kirkju hafa fengid, og organistur einn er með þess betri til að spila, alt flugi þad, er söng þess ábata vornt en þinn er smit og smit að lagast. Í Horna Kirkju er hljóð ferri orðið nokkur gætt, er að líður er þad gætt, og var á sinum tímatalit með betri hljóð ferum þess er og söngur vel, af söng flugi þó er organistur þess myndar.

Jeg er ekk. þess að rita um söngur eða finna að nokkur, en þó þess er mig til að þessa organisturinn í þessum upp talda tvínum Kirkjum þess þess þess þess missignt þess þess anna þessinn, þad má henta ritlaust spila, og þá ekk. líður söngur söngt. Jeg vitnaum að organisturinn segir: „Jeg er ekk. rit þad“, en jeg vil þess þess að henta ekk. með heendur hjarta er þess, heendur meit þess að segja þess þess þess er þess að singja þad. Þad er meitill þess að þess annar þessinn í Rub. dóm Kirkju eða þess vopn

* Að ritlaust sje spila er full meitill söngt, en að þad meiti og gæti verit betra er enginn epi. - ritgef.

** Meitill meitill er þad ekk. ritgef.

líf sveita, af þri þess þess þess
 rítt fram; þess lítil þess
 að hafa þess rítt, in þri þess
 & að láta menn þessa þess
 og þessa þess þess. Þess
 þess ekki að þess in
 söfnunum, sem undi þess
 heldur organistana - En
 þess in þess að öðrum ást
 & söfnunum þess in
 þess þess þess, þess þess
 ammená, & þess þess
 þess in stórum, þess
 þess ást allis af af
 epli: in seet, neeri þess
 ást in þess þess
 að altarin, aukin þess
 ást in þess að ammená.

Þess þess þess þess
 þess þess, þess þess
 & þess þess in
 orðid á vörnum, þess
 þess stes þess in
 þess, sem ekki þess
 þess: eyrum. Þess
 að þess ást þess þess
 að geta ekki stasid, in
 eitt, ammená & þess, in
 þess & þess neeri að þess
 þess, þess þess valla að
 þess þess þess in þess
 að þess þess, in þess
 þess þess af gamba
 vörnum.

Þess þess þess
 þess in að þess þess
 þess. Þess þess þess
 þess þess þess.

þess, með átt þess þess,
 þess & ekki þess að þess
 þess orðid, sem þess & þess
 & þess in ekki þess in
 þess!!

Þess in þess að þess
 þess þess, & þess þess
 að þess þess, þess
 þess, sem þess in þess
 Þess þess ekki að þess,
 að þess þess in að þess
 þess, in þess & þess
 in of þess þess þess. Þess
 in þess láta þess þess
 sem þess þess þess
 þess þess & þess
 in að þess þess ekki
 þess in þess.

J. J.

Domar almennings.

Að þess in þess
 & þess ást in,
 þess in orðid þess
 að þess & þess
 & þess in að þess
 að þess in orðid
 þess in: orð & þess
 & þess in þess

Þess in þess þess
 þess in misþess
 in of þess þess
 þess þess þess
 "Nii! Þess þess
 & þess in þess
 þess in in alþess
 in þess in & þess."

1-2-1910

Og ef þú átt á stætti
 með engri stúlkunni,
 þú segja: „Gá þann stætti!
 já, síu til flest!“
 En ef þú alinn sáfa
 og engri sínni snót,
 þú segja og vilji veida,
 en veitist ekki hót.

Ef þú þad til á banki
 þú bíð um glásmúðinn,
 þú segja: „djáfuls dóttir!
 þann ávættur inn og örr.“
 En ef þú áli þafna
 og aldori sjest móttaup
 þú halda og sji að tveena
 og heda mig: Rann.

En þvad sem þú segir
 í þessum heitum orðum
 er heittur er að binda
 um þinnu sleggjúðum
 og leit mig að eins lenda
 að lífa fyrir mig.
 Þú held að þinnu cettu
 að þú sa meztum sig.

Þú las grein eptir G. í
 2. hl. Morgun stjörnumur er
 hlýðad um að afleggja undir-
 dekkid, en þú er alveg í móti
 þú. — Stofundurinn laustar þú
 og segir að þad autli af mikinn
 hita heitum, og þann þad að
 geta átt sji sláð: vrasum þing-
 um stesinn. Þú vilab ekki af-
 leggja undir dekkid, en er þú ekki
 þú þú að þad autli af mikinn
 hita, þga heitar um mig heiti
 en þú vil þafa þad sennuðanum

í þingum og tengla þad sennuðanum
 en þad þingumunum geti veid þer
 og gæta undir. þann þinnur
 sji að undir dekkid áttu að veit
 og gæta veid, en þú að sennuðanum
 heitum; en undir dekkid þingur
 heit mig mittid, og hlýfa þingur
 orðum. Þú vilbi örku þú að
 menn heitna alveg að brúna
 veit þingi sin undir dekkid laus.
 Þú þingur þad sennuðanum afliit
 áþingur: þú inni þalin, og þingur
 þinnur drösluð. Þú er inn um
 að þingur heitna undir dekkid
 sitti, af þú að þú þingur tala
 um, að þú og þú sji heitna
 undir þad, og þú tala ekki um ef
 þann er talinn þinnur um
 annar. — Þad er liidunlegt að
 sji þingur þinnu sennuðanum sitja
 í þingur sennuðanum undir dekkid laus
 og er þad þinnur mig að undir
 dekkid þingur ekki sennuðanum
 heitum heitna þinnu þinnur
 líka, og vilbi þú þingur þingur
 að afleggja þad ekki, þad sennuðanum
 þú er sennuðanum um, að þad
 spilli ekki heitum um
 utþingur og þú heit þer á; en
 þingur þannu mig mittid, og
 síu er ekki þinnur þingur: þad
 sennuðanum á þingur
 heiti, þingur allt af þingur
 sennuðanum að veit. en vita um
 þetta. Þú þinnur.

Þvad þad getur veit hlýðilega þingur
 umal þannur: „áttum undir þingur, þingur
 mig líka sji þingur: þú, að mig á
 meitan þú heit þinnu lífa. Elsinum
 til sölu, þú vilja sennuðanum veit þad
 þann lína um, þingur til ein-
 þannu þinnu, þad veit þingur!
 Getu sennuðanum ekki láta sji þetta
 í þingur, að þú þingur að þad þingur

Morgunstjarnan

i hveggjum mánudags.

4. Blad

Söluvarbarinn í Agúst.

1892

Höfundur getum við gjótt?

I

Það er ótúga til sveita en við sjó,
ad fram þvema það, sem úthimti
sem Romnis marna á milli,
og þess vegna naumast hægt ad Romni
á stad nokkum fjelagaskap til
gagns eða gagnans, en þó finnet
mij ad þjús mætti gera meira en
gott er. Hjú áttu, (og gæta) söngur
menn ad halda dem Romni, til
efringar í einu og idru.

Það er rist óvænalegt til sveita,
ad söngur og agiftir menn Romni
á fundi, og þessi enda óþessi
og jafnvel hjögorni ad slíta
þess ad selja á fundum með
beendum; en svo þegar þessi
söngur menn eru Romni:
beenda tölu, þá en þess slíta
söngur þess ad mæta á ymum
stórum, sem edilegt er. "Ertu
gagn gera þess þess?" náttúlega
margir þess slíta rist fyrst
í stad, ad minna korti, af þess ad
þess Romni slíta ad vera óvænna
mötum. Þess þess mæi reyndar
aldrei veid bændi, og get þess
vegna slíta fylki-lyga sett miz
í þessu apur, en þess get þess ad
mij, ad þess veim slíta allis
miz hufu-lyga fyrst í stad.
Þess náttúlega tala slíta og
þess sjálfsgætt litit. Halda

sv þess með þess hinda
tomas - nema ef rist þess þess
ad þess veid sett rid upp- og
óvænlegt með dagur þess, þess
sem svo: ad þess þess þess ad
þessu einu ad þess slíta þess
í neata einu, þess þess þess
litit veid, og þess þess þess
allt. Þess þess þess þess ad
menni þess þess þess þess
ad þess söngur en ymum
veit þess slíta, en svo rist ad
vist, ad rist þess þess talat
ad fundi þess illa setti.

Þess þess haldi mij miz ad ad
efrið slíta þess tala þess á lit
mitt. Þess, ad söngur menn áttu
ad eiga með þess "fundi", til ad
vefa þess ad tala þess og slíta
lyga og Romni þess þess þess
þess þess þess náttúlegt þess
þess ad Romni, sem rist Romni
rist þess í þess og tala gatt af
þess leida. Þess þess slíta
náttúlegt ad þess þess
þess þess af sjálfu þess með
efringu, stillingu og slíta.
"Óttid þess ad seja ad slíta sje
helt ad Romni dem Romni
rid upp til sveita?" þess þess
vist engum. þess, en einu
og þess tala þess ad, ad þess
slíta þess í sveit einu
sjó; en rist miz ef vel
allt." og þess þess fundi ad vera

Morgun stjarnan.

Þrúthellis

N.B. Svokaitis helli nokkva þjá heimum
þrólfótada helli: Landveit; hefi veit
trú, að þas etta ok auga og fegnyri himn
Neymi, og þá innlunn. Flutdu þrúthellis
a helligum ok auga nafn sitt af. Þessi
þfi minninn a þamal.

Ólegt er í þrúthellis um helligum vettva
þfi a rjís brúttad þim mesta vettva fjöld
glattandi fegnyri gópa: þfi þess inann
som geygus: minnri: vada helli þessum
Hegrikt þas um noetus geygven leyt g aul
gvenjandi völlu og þam samnt ok auga a aul
ok gullinnis þessum sem þessum þamma þess
þringl og þessum leyt malm hljóð og fjúllast leyt

Litirði innann minninn þfi gullu leyt: og þfi
is gólfinn: og blidid: eðrum nesi þfi
af þrúthellis: minn þessum glori glori:
og góð leyt að augum þfi vifsa þessum atly.

Þessum er um vettva þessum inni a þessum atem
er nita þessum vettva er góðu þessum minn
af geygandi inn tálpa þfi tálfull ok auga góð
þfi tálhitt, þfi rillhit og ok góð þessum in.

Þas þfi: þaminninn situr geygus góð
geygna atem þessum mid veygum þessum þessum
af þessum atem a atem þessum standast in: minn
þfi atem þessum þessum þessum og vettva: minn

Er vettva: þrúthellis um helligum vettva
þessum góðu af leyt vettva þessum
þessum atem þessum þessum að atem þessum þessum
og þessum a þessum atem þessum geygven þessum.

Gvinn. Gvinnuðarinn.

"Avarpi" til góðu þessum minninn
vettva atem þessum: Morgun stjarnan
minninn þessum, sem vettva in 3. 3.,
vettva góðu leyt nafn sitt til
vit gefandans. - Leyt atem þessum
vettva af minninn a blidid.

Erinn og góðit var minninn i 2.
blad Morgun stjarnan. var vettva til
að atem þessum atem minninn
blad af þessum og leyt góðu
inn og þessum. Minninn
blad þessum a góðu, þessum þessum
þessum þessum vettva minninn
minninn, að þessum leyt vettva
að þessum blidid þessum in initt,
og leyt þessum, þessum: þessum
minninn minninn initt þessum
þessum þessum atem þessum þessum
að vettva þessum leyt góðu.
þessum a atem þessum að leyt initt
blad góðu minninn, atem þessum af
minninn þessum a initt initt þessum.
Þessum þessum þessum þessum
vettva vettva þessum: að þessum
initt vettva atem þessum og vettva,
leyt þessum minninn: þessum. Minninn
og þessum initt vettva,
þessum þessum vettva initt af
þessum vettva góðu atem þessum
þessum þessum. Þessum initt
vettva minninn vettva og af þessum
vettva initt. - Þessum vettva atem þessum
að þessum minninn vettva leyt
þessum, góðu minninn að leyt
minninn vettva þessum vettva minninn.
blad minninn þessum þessum þessum.
þessum atem þessum atem a vettva
vettva að minninn vettva, initt þessum
þessum vettva til, að þessum þessum
leyt minninn initt. - Vettva.

Spánnir

Þessum minninn þessum atem minninn
til vettva þessum minninn leyt 1/2 vettva.
Vettva minninn initt a vettva.

Þessum leyt þessum minninn, þessum
Erinn þessum þessum þessum þessum
vettva, þessum þessum initt.

Þessum leyt þessum initt vettva af
Morgun stjarnan minninn: þessum
minninn leyt minninn.

Vettva: Erinn þessum þessum.

Mozgumspáman.

heimi þessum ríki næstlíkjandi
hryggur, en þá ekki allkamt í
brestum. - Getur veid á fleyri rísi
þessi eptir þann ef ríki náms í
þess. Einn stafur í nafni þess
er D. og þá skrifum ríki þá endi
ritet.

Besti saltþellill á Þjóttá þessum
tilbúinn, að 30 hlutum smatursalts,
1 hluti saltþjóturs og 2 af brúta-
dyllri eru látnir renna sundur
í vatni, ekki meira en eru að
egg fljóti ofan á leginu. Lögur
þessi er síðan sodim í heimum
járnhatti, veidd ofan af þessum
frodan og látinn þvína áður en
þessum er helli á Þjóttá í tun-
num.

Reikningsgáta.

Þegar þú fæddist var móðir
mín 40 ára, en efaldur þessum
er ríki margfaldadur með
mín um aldrí. Hvern áttaldu
Metivala, á 969, hve
gamalt er þú?

Skritlar.

Leirvinnu þessum þessum eim.
Veid þess seelis, og þessum yður
þess allt og allt, yður á þess
að þessum allt sem þú veit.
"Þessum þess þessum ekki um-
seelis á þessum."

A: "Þessum átti einu eim þessum
sem veis er ritur, að þessum
þessum bófa þessum heit á þessum
móimum."

B: "Eg veit þessum þessum en?"

A: "Nei, þessum veis að þessum þessum
af þessum þessum þessum."

Domainum: Þessum skiláttu ekki

stærð þessum, sem þessum þessum
þessum: þessum veis er þessum
veid. - Domainum: En þessum þessum
daginn eptir. - Fimandim: "þessum
þessum þessum, þessum veis þessum
veis þessum."

A: "Hvad er dygt veis þessum?"

B: "Eiminn 5 daga vatn og þessum."

Skilka: "Þessum veis er þessum
íllt um þessum stúlka?"

þessum stúlka: "Þessum þessum er
þessum veis stúlka þessum."

Spakmæli

Þessum smáum áveid; fullondim
smáum yfí veis þessum þessum
veis á veis.

Þessum veis að þessum gangant þessum
ingjama eim og eiminn: veis ekki
af þessum þessum og ekki af þessum.

Þessum veis á þessum, er þessum
er að veis þessum, er þessum.

Þessum veis er þessum þessum
sem ekki áttar er veis þessum
öðrum.

Spánjís

Þessum smáum stíggjela þessum
til veis, þessum veis þessum
veis þessum veis á veis.

"Þessum" sem ekki þessum
að þessum.

Þessum smáum "veis" og
"Gler augu", sem þessum
þessum, veis með af þessum
þessum. Eiminn Þessum þessum;
þessum þessum líka þessum
þessum þessum, ef þessum er
ögallt.

Þessum: Eiminn Þessum þessum.

heittu; en á þessum þess ekki
milkur þegar vel ávar, og þá
er útgerzi legd.

Þá er eptir að minnast á
þenadas eign rímann manna
og á nýrri hús bændum, og
þá þannu ríu fyrst til teita
og Liggja, þá fyrir hann er
það þó miklu á þá leyga.

Hann verður að hafa þannu
þjá til að ríma fyrir fíðu
þin að hvernig sem ávar, eða
að skaffa rímann manna einum
tíma um stöðum til þess
að heyrja þessum gjaldfum síg
og er það; samninni sama.

Hann verður að eptir láta þann
um marga stund til að fátt
að þá eitt, beði að þessu þá
þá til fíðu, og til að ríja
á ríum og mægt fleysa, sem
geti sam tali vörð marga þess
vörð; þá telur fyrst; hnutlona
þegar bændum þess að þessu þá
eitt af þessum þá fíðu þess.

Það er nokkru eðna máli að gegna
að rímann manna eigi; engu
á þessum, þá það er líndin legd
þá þá sem eiga að ganga í
þessum þess, og hafa á þessum
af þá; en í þessum hnutlona
gjaldum þá ríu eðna, þá það
þegar eigi illa ein þess fyrir
hús bændum, og er það nýrri
um fyrir þá, að þessum bænd
vörð manna gjaldum tala
milkur fíðu þess.

Vörð

Hvæðes vörð? Þinn er þessu
en þá er á þessum þessum þessum
þessum mæjum ávarum vörð á þessum
en eðna þessum þá gangur allt; vil.

Hvæðes vörð? Þessum líndin
líndin blíðu þessum sem rísa á.
Hvæðes vörð? Þessum sama eðna
er hulla ríma á þessum tálina þess.

Hvæðes vörð? Þinn er á að líndin
þessum vora þessum eðna þessum
en vörð þessum, þá eðna þessum
í vörð vörð þessum tálina þessum þess.

Hvæðes vörð? Þessum líndin
líndin stjarna er stundum þessum
og vörð vörðum og til þessum
en vörð getur að þessum þessum þess.

Hvæðes vörð? Þinn er mæjum
og þessum þessum eðna eðna
er líndin gegnum þessum þessum
í líndin þessum tálina vörðum á.

1XXVI.

Um skaut binniginn.

Vörð er að þessum þessum þessum
veent um skaut binniginn um ríma;
þann er svo þessum, og þessum þessum
öllum þessum veent um þessum
þann er svo þessum, og það er
svo vörð legd og á svo vel vörð, að
þessum þann vörð há tálina ávarð
í þessum. En þann er svo
dýr; það er þessum þessum, en
þessum er að þessum svo vel vörð,
sem vörð þessum legd á þessum
þessum, þessum þessum stálina,
þessum þessum þessum þessum er, er
svo gott sem þessum þessum til að eigi
skaut binniginn, þá það þessum

Abeymthaman.

alviga kinnar, og jafn vel þó þeim
 skuldi að mun fyrir hann, ef
 hún getur fengið lán. Geti
 hún ekki eignast hann, þá
 eru hinar sem eiga hann, ind-
 fudri luga skýldugur til að gjá
 henni biring, og sama ást þá
 stundum að gjalda þessum
 lán: lagi. Þegar nú litid er
 á þá telkt stúlka almennt, þá
 ofbjóðu manni, hversu miðla
 þji þessu, og verid til litila.

Hin hátíðlegu atvirk Roma sv
 gjaldan fyrir: forningin einu-
 sinni á efinni, giftingin
 gjaldan nema einu sinni og
 gjá mörgum aldrum, altaris-
 gangum í mesta lagi einu-
 sinni á ári. Nú er lilla gjórn
 stúlka farnar að ganga til
 altaris í venju lugu upan fítum
 og sama hefir átt yfir atad við
 forningu. Þetta mun nú með
 tímanum ryðju yfir til ríms,
 og oná bract við að þess Romi að
 Mantbininguinnu leggjast alveg
 niður. En hann er þó af fagur
 og fjóðlegur til að leggjast niður
 fyrir fullt og allt. Vestur er
 tulla sáð: tíma til að spenna
 við þri. Ogberta sáðid til þessu.
 að Roma er saman um er
 tíðra hann minna, gjórn yfir
 Restnadrinn hjettari. Þá má
 margt á milli öðra, og afleggi
 biningum alveg og að eðlaft til
 að hús stúlka leggjí þji sitt í
 hann opt að eins vegna for-
 ningarinnar og altaris gangunnar
 sem hvern tuggja hefir sinn há-
 tíðleik sín hans. Það er sjó-

ilagi við giftinguna sem hann
 ey þess á hátíðleikanna þar á
 svu vel við, að lata hann velja
 fjóðernis tilfimminguna, og þá
 gjórn hann best, ef hann er
 eldri við hafdu þessu þá.

Til þess veiri nóg, að hvern þessu
 fylgdi einu gjórn Mantbini-
 ingu, sem súlrun etti og gjórn
 hvern brídi fyrir litla þessum.
 - Vegna misommandi væstet
 brúanna veiri ef til vill betur
 að hafa tvo misstóra biningu-
 það er hversum ráfandi: gjálfo-
 valdi, að Roma þessu á þji sjó
 onu sam tálum. Með þri má
 gjórn trómt: einu: truggja þam-
tu Mantbininguinnu er hann
 yórn gjálfoyðu brútar bininguinnu,
 og gjetta þessu byrdi af hvern
ein stakri stúlka, að þetta svo
miðla til, að efna yfir hann,
 er hann yórn iugi lengur gjálfo-
 saydu forningu - wa altaris-
 gangu - biningu þessu. Þess,
 sin bingar er að efna yfir
 hann geta eptri sem að er
 notad hann sína tíð, ef þess
 vilja. Þá má lilla gjórn sáð
 fyrir, að utland söfn þessu
 marga af þessu, ein þess þessu
 fram lita stundir.

Þr. J.

Umm söng eptri E. Þr.

Head þri við ritum að lag þessu söng-
 um þá er það eðlaft á hlöngu-
 verk. Að sínu eignis on: sem
 on argrin vilja heusa að eingja, er
 flestir vilja heusa það á þessu hátt

Morgunstjarnan.

ad engu þessu til að Rosta,
 en það get þú fullvissad þess
 manni um, að enginn getur,
 þú allir sem vilja þessart eitthvað
 miðla; sé þú þessu að
 eða þú tinnu og þessum.
 Þessi hefur dattid; þú, og endu
~~þessu~~ til hliðar frá þessum
 að þessu á eða þessum erid
 Hóla þessu þessu á þessu að
 eða þú þú, þú þessu þessum
 ennesti, og það á þessum þessum,
 en þú þú þessu þessum þessum,
 eins og þessu þú, þessu þessu á
 þessu. Þú þessu þessum þessu
 þessu til þessu þessu þessum
 á þessum þessu, en þessum þessu
 þú þessu þessu þessum þessu
 þessu, þessu þessum. - Þessu

og þú að þessu þessu. Þessum
 þessu þessu að þessu þessu á þessu
 þessu, og þessu, að þessu þessu á þessu
 þessu þessu á þessum. "Þú,
 þessu þessum þessum þessu þessu,
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu". Þessu þessu þessu
 þessum, þessu þessu þessu
 þessu? "Þessu þessu þessu;
 þessu þessum þessu þessu
 þessu" þessu þessu.

Þessum: "Þessu þessu þessu
 þessum þessu þessu þessu, þessu
 þessum þessu þessu þessu þessu
 þessu." - Þessu: "Þessu þessu
 þessu, þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu."

Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu, að þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu, að þessu þessu, þessu
 þessu þessu þessu, þessu þessum
 þessu. - Þessu þessu þessu, þessu
 þessu þessu þessu þessu, þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu. Þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu. -
 i Sept. '92 E. Þessu.

Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu

Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 i þessu þessu þessu.

Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu

Þessu þessu

Þessu þessu þessu þessu þessu,
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu,
 þessu þessu þessu þessu þessu.
 Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu,
 þessu þessu þessu þessu þessu.
 Þessu þessu þessu þessu þessu.
 - i þessu þessu þessu

Þessu þessu

Þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu
 þessu þessu þessu þessu þessu

Sorgun stjarnan

i Skuggum manna.

7. blad.

Söleyjabarkarí OKT.

1892.

Um unglingsfræðslu.

Upp til sveita, eins og eða annars staða, er miðað að leygja nokkra stunda, að mænta unglingsma; þú þad nái ekki enn þú lengra, eða Kristindómsins, en þú skrift og reitning, að minsta hluti ekki almenn, þá er þad þú miðill munna á móti þú enn áður var, og kemur jafnframt að all- miðlum notum. Um gangið kemur einn fjölga ídum, enda er eðruisi kemma öndu upp til sveita þar sem stjálbyggð er; þú að lýðindum meiri not yfir að skólum, þá er þad svo kostnaðsamt, að þad beri, ef til vill, ekki til- ellað ann árangur.

En hverj er mi þess-

erri um gangið kemma veid? Mikil er hattið að hin sje ekki svo góð sem skylti, og undarlegt er þad, hvað annis enn svo mæntum hafa hlötuð eru þú óupplýttis, og þad jafnvel. Þeim gæinum um stundat hufu veid; og mun þad komna til af óf- ugru tilfögr. Þad er einn um reitningur sem hjel er átt ið. Þörrin eru lätin veitna deinin eins og þau komna fyrir; reitningu stö- imi, an þess að þú hugmynd um, hvað þau beinlinis eru að veitna. Þad hufu meira að segja komnu fyrir, að bönn sem læst hafa á þessum hatti, hafa eftirlit, komist i gegnum veitningu stö- ina, en á eptis ekki getað veitnað til tilfögrilegt deinin um komnu hufu fyrir á himilinn.

Morgunspáttarinn

Þessa lagadur heildarinnur
virdit gagn stædur himni
sömu mentum.

Þarna komurum er það
síttar nauðsynlegt að finna
gíta að ferð til þess að láta
börnin skilga; og degni
in daglega lífinu eru gít
til þess. Þó umlangar
sjón, sem sagt, binnis að
lesa veitningu, þá eru þeir
þó allurum allri veitningu-
ferðun; en það er ekki
síttar nauðsynlegt að komma
hana.

Öllum er um hvað svíta-
kinnasar eru miklum hefni-
lulum binnis, og mun það
misjafnt vera, en tellega
munu þeir allir fylgjast
með tímanum.

Fjísir og fjísarverkin

Mörgum heitir um þá ið
þeir, að álitu hin verjulega
stjörfa á himnilinu ið jafn
virduleg. Vinna Rona t. d.
sem mest er höf ið innom-
bejarinnu, er álitin að vera
í eðri stöðu heldur en ið, sem
gagnis minna ið veitningu, eða
þó einlun heldur en fjísar-

Ronan, enda um fjísarverkin
talin hin á eðta stjörfa á him-
nilinu. "Fjísarstjörfa", er fjísar-
klingin, v. s. þ. er höfð sem
mesta virdingar nöfn, þá
mestki leyt ið, þegar þið stæsta
bláð sandvinnu, Háföld, nefnt
ummað bláð, Fjálk. "Fjísar Rona"
í virdingarstjörfa; það er
vinda leyt að onemtaðinnu
skuli geta haft þá af Rona.

Fjísar Rona getur verið öle-
ingis eins virdingarverkt og
virdingur Háföldar. Þetta, að
álitu um hin verjulega
stjörfa virduleg, eða mestum
innomaleg, er heði onemtaðinnu
ið leyt og skáð leyt. Onemtaðinnu
leyt að þá leyt, að það gjörin
þinn, sem það verður að
þafa á hendi - þá innomaleg
verða það að vera - lífil leyt
vera, þá ið, sem ið er að
brátt, um mun onemtaðinnu
með að vinna þinn verkt, sem
er ið fjúsitningu. Er
skáð leyt er það, að þá leyt,
að heit er ið að verktid verkt
ver af hendi leyt, ef það
er ummað með tvegðu, og er
það ið allitill skáð,
ekki eist hvað fjísarverkin
mestis, sem er með vinda

meiri vestrans á heimil
inn, og mest ávísandi að
vel iðe af hendi líkast,
og til þessa ávísandi starfs
má mi huta að ómögulegt
þje að fá nýttannmann.

Unglingar sem slatt upp
á velt og gamalonemmi
um liggja við sveit, um
þeir einu um það verk þykt
á bjótandi.

Ad lýðindum um fjera-
verðin þessin í þessu niðar-
leijng af þessin gamla óvema
þja beindum, að hafa fjörin
að sjálfvögru versta hneid
á beinum. Þýga fjörin um
þessin, þróng og loftliti,
sem þess vema luga um,
er svítt að ganga þrifa luga
um þess, og verður fjera-
madmum þri opt ábreim
og ávísandi, um það þýrfti
alld eigi að vera, ef fjörin
veru í góðu lagi, veru
þýrt, ríngit og loft góð,
þá þýrfti ekki að vera
ávísandi að hinda þýngul
er að sá s þessum.

Þaðendurinn cettu að gjeva.
sem í þessum völdi stendur

til að laga þetta, þedi
með þri að laga fjörin,
sv sem áður er ávísandi,
og með þri að láta þess
sjást og þýsart, að þess
þessin að meta verk fjera-
madmum eigi síður um
annarsu þýja vima.

H. H.

Þessum vimum hafa tekið
epta þri, að tilgöngin gengur
nedar á lepta vima ávísandi-
part sumarsins huleður um
vema luga, og það sv, að þess
hafa ekki sjást þýs er
ekkomu þýs þýllinguma.
Að þri nýja þýs ávísandi í
þýs hvent ekki veri gómul
þri, að þetta vima iðttvæl
á vísandi ávísandi þýs; þá
þýs þýs þýs um gamlann
og góvindann mann um
það. Þessum sv þýs hafa þess
þýs sattu, að ef ávísandi sum-
er tilgöngin og fyrsta vestr-
tilgöngin gengur lægt á lepta,
(sem annis þalla að gangi luga
í vima), þá vima þess á góðu tít
þess um af vestr.

Þýngul ávísandi VI. ávísandi, er um
nýþýngul. Þýs þessum
vimum það vera, sem alonum

Morgunstjarnan

i hverjum mánudi.

8. Blad.

Söleyjarbakka í Öst.

1892

Húsbændur og hjón.

Þessa ritstjórn! Af þri jógugi, að
nú Morgunstjarnan er uppkomin, sem
Alli hefur sjátt fyrir, þið jógugi þannig
ein sem lýgast að flytja hjón eftir-
fylgjandi gómskunnar, en jógugi
helt leendanna vita það, að þessi
ord eru ekki töluð þannig til
ens en amann.

Húsbændur ætlu að hafa
það hugfast, að góð hjón gjöra
gáðinn þessum, og húsfæðum
manni Alli allgildan bjóta
hjóni ein af yfir með óþarfa
ónótum í ordi og verki, og hygg
jógugi að yonis þessar álipurð þús-
fæðsa gáðinn hjónum sínum
eigi ekki alltíðum þátt í einna
hjóna ekki þeirri er ein auglýsi
diz, er jógugi man þetta benda til
seinnar.

"Hjón gjöra gáðinn þessum"
en einn þannig að bæta þessum
vís máltekkis: "góð" en ein hjón
reynast þetta í öðrum stöð en
öðrum og þessum það vís til,

af húsfæðum þessum. Gáðinn
hjónum er aldrei ein af þessum
einna ein, og gáðinn hjónum þessum
er gjöra man og þessum gáðinn,
sem þó er allt af lítill mannes
er gjörður. Gáðinn hjónum einna
er af alind, hvert húsbóndinn er
til staðar, þessum etja jafnast
meira þessum er einna ein þó yfir
þessum þessum er ekki til.

Gáðinn hjónum ein þessum lítill, sem
ein auglýsi þessum, en hvert
þessum þessum er þessi ein þessum,
þessum með jafnast þessum er, er álagt.

Jógugi tek til einna mannes, sem einna
af þessum gáðinn flytja aðra stundina
en þessum þessum, einna hvert af
þri, að þessum þessum Alli einna
einna, er þessum þessum einna
þessum eitthvað, er í þessum þessum
er húsbóndi þessum Alli einna.
þessum þessum að þessum einna Alli
geta staðis jafnast þessum er einna
stóru sem þessum þessum, þessum
þessum þessum Alli einna þessum
er þessum og þessum þessum þessum
er þessum. Þessum með þessum
gjöra man er þessum hjónum
er þessum þessum. Þessum þessum,
sem

Morgunspáman

gðni fjórnir all túsunda
sinnum vel í ordum litla, það
þu optast samant, og er það ómet-
unlegt gagna fyrir húsferðir.

Þriðja hluti er lutt og þvöl að
gjá til þess hvernig það ber sig til
omnibúsaslega til þygar það á
að taka yfir verk í hönd, expandi
og þriðandi fyrir iðkunum og keisri
það og blazar fyrir samrinnu fólki.
Sinn, reynandi til að kloma hinum
til að standa og dresta, þu þá allur
þvöl þvöl hjá þygar þessu, ef
hittilega er taladum hitt og þetta
á hinum bejnum. — En ni-
telkur fyrst sig ni, tús fjórnir.

Þannu litur ekki uppis, rimmur
verkt sitt með stakri gðri og kemt
þannig langt fram yfir þann,
sem mátti er talinn niðri í
endi og verki. Þannu örfar upp
samrinnu fólki lutt, sem ekki
geris allitid til, yje fridur og
sem þygar á himnisklefinum.

Öllu húsbændur að gjöra mun
á þessum mönnum og „niðnesa“
þá eins og fiðr(!) í þyga yje;
svó getur þannu gefid þeim allum
gíða þvöl, en látid þannu end
göveina meimma.

Það er litla samant mála þetta
að vera þess ind veldur in ord, og mön-
num mun þygar inns vent ann
gíð ord, sem þygar; en þri-
midur þvöl þess húsferðir
ekki gíða lipur ind þygar sin;

þess ganga að þess, eyja þess að
halda nið á þess, eins og það yje
ekki með öllu þess, jafnvel þá þess
sjóvoni, elta þess svó öfarnar ind
þann að litid gangi, og þvöl gangi
þess þessu fyrir henden, þvölid
o. s. þvöl. Gjóra þess ind er annar
en öfneju og ~~svó~~ eyje í þvölid,
verdur svó þvölumalegt ind rimm
ema, og dæuft og dæuft.

Helst mun þetta sig a yje itat
þjó hús þvölum svó státtim,
þá er svó tinnu svó ávörðid er að ekki
örigtid, en þannu örigtid jafnt fyrir
það þá þvöl. Tali öfllum ordum
til þygar sinna. Það mun affesun-
seilla að öfva þygar ein til verka önd
öfneju, og vel þvölum ordum, en gefu
ekki í öfva það sem þessu eyje öfki,
en þri midur á þetta eyje afvöðid
stad. Þygar svó öfjelt-
sted, að þannu öfki geti losad sig ind
stilla stad, enda gjöra þannu það, sem
vörligt er; verda þá húsþvölum
öfjelt eins þvölur í rimmu fólki-
öfllum. Það er taladum, að
vinnu munu yje þvölid; þannu
öfva, að svó eyje öfjelt mun öfneit-
unlegt, en af þvölur þvölum það?
Þannu öf fleyg mun innu get
þygar til; en öfmunu get þygar feest á
mál öfitt, að rimmu, svó fjöld
60 Þr. í þvölur í 2 öf, öfðid þá
húsþvölum held fyrir öfjelt
atleet, en litid öfllannu vel.
Þannu þá húsþvölid þannu þvölum
70 Þr. í þvölur til að verda, og öfðid öfitt.

Morgunspjarnan

Þetta var eingöngu þeir húsbrónda
hans að Renna, að hann væri að
gjalda meira skatta en hin,
þannig gæti þú trúað að optas
gengi til þó áliðlegt sji. Þeir þurftu
betur að þetta hefði margar húsbrónda
þegar þú undan teltungar; en þetta
mun líka ástungast víða en í
einum stad.

Það er alltaf blummasvilt þú sem
fíður og gott samkomulag er, þú
er og líka flegra, sem himn hefur
alltaf, er kemur alltaf af ein áþerfa
vóta da úthjótta. — Um slátt-
inn er ástundandi að vinna af þessu
en um þann allt að öfva þú þess
má þjófi og anda, en alltaf með
stálhöndum og hornötum ortum.

Þú þellir vinna föll sem þess
vóta sji í þú af sláttum ortum,
og þess sji þessandi þess sji
göngu. Mem þola líta illa slátt
ort, þó mátt þess og úfja er
annars vegar. Þú get ert þann
vottum vinna þess leynd af þú
þú sji að í spáttum og fíðurinn
himilum breyta þess gjaldan til
vinna um, og vottum þetta þú
að al vottum: Þú þellir, sem þellir.

Vinnu mætur.

Um eptirleitir.

Eitt mætur, sem nú er sji
talað um í þessum um eptir-
leitirnar þess mæturinn. Það
er annars mæturinn, að þú slátt

vilja til í þessum þessum í
þetta um, að eptirleitirnar um
þess hálfgest þess; en þó
að mæturinn, sitt uppi þess
mætur. Í þessum þessum um
eptirleitirnar mæturinn ginnadís
um að þess alltaf fundid allt
þess sem þú þess með í af þess
heldur þess vel þess úthjótta af þú
í þess þess; þess líta ginn-
dís þess um vottum af þú til
léid í ummum upphjótum
þess, þess þess þess um þess
þess. Í þessum þessum er
áttid að vottum eptirleitirnar
vinna þess um af þú, og um
vottum um satti þú, og er þess
þú um þess að vottum þess
vottid úthjótta í þess tali, sem
þess áttid þess þess, þess um
vottum mæturinn þess þess
þess sji um, að vottum eptir
þess heldur en þess og
vottum tali. En þess um þess
vottum gat vottid í þess þess
þú. Þess er og, að vottum
eptirleitirnar um þess vottum
þess vottid að þess um þess
í eptirleitirnar, sem um
þú um vottum og vottum,
en þess þess. — Þess,
illa þess vottum eptir-
leitirnar er um í þess, og er
þess að vottum þess wa
vottum þess að vottum þess
eptirleitirnar slátt þess.

Morgunstjörnarnar.

Vegamót.

Þá er orin lokans leidum skift,
 við löbbum hvert sínu vegi;
 við orum fyrri sambúð erift,
 og eygjum, þú og ég.

Ön tapid mitt er meira en þitt
 þú mig þú fremur verst,
 og þá oris, ið hvest þagð fjölk þitt
 á höndum þú oris, berst.

Þá er orin þaðan allmöð, á
 ef ið hvest fjölk oris, gætt,
 þú þyrtis hvest min hirkustas
 um þjórtid mitt verð þrett.

Ög hofð: öruggheitum mót,
 þú hjölp ver þú oris,
 og óvörðum er er hreddit þót.
 við hlöðina á þjús.

Öin min er þratid þetta allta
 og þú erst hversim oris,
 er þerum svedid þles er þalt
 þá þrotu stjölid er.

Þjús enginn gleði-geisli þin,
 sum glöður þyga minn,
 er mickri situr sálin min,
 og eygja minni þinn.

Ög þviti þyrtis þverri stund,
 sum þerum þyrtis oris,
 er þviti þyrtis þverjum þlund,
 sum þerum er með þú.

Þjús stendur ógn af efi-stund
 sum er þá þidur min,
 þú erst er sálin sálin þlund
 þú sálin, oris, þinn.

*

*

*

Þú erst þerum þá oris min,
 við þinnum aldrei er og þú;
 þinn er minni oris er sá,
 meir en ad þer þrotu þú;
 öll örnu er, alþannad þaf
 er allkast oris er sálin þviti;
 þú allkast þyrtis þyrtis minn
 þerum hreddit þerum minni þinn.

Öin þin er. — Öin þin.

Gáttur.

1. Þviti oris er þerum, sum
 þerum 9 stafi, þerum af 5 f.

2. g a h r u i n e r d,
 "Set þessa stafi saman er
 er geingt mannsnafn".

Öjörð er vel ad senda
 Morgunstjörnarnar þá minn
 þinn, sum þyrtis, þviti,
 skemtum er ad ið hvest þerum
 þviti. Öin þviti er sum
 hvest er þú þyrtis er, þú
 er er er ad velja. Öin þviti,
 sum er þviti er þviti er þviti
 er þviti er þviti er þviti,
 þú er þviti er þviti er þviti
 er þviti er þviti er þviti er þviti
 er þviti er þviti er þviti er þviti
 er þviti er þviti er þviti er þviti

Þviti er þviti er þviti er þviti
 er þviti er þviti er þviti er þviti

Öin þviti er þviti er þviti er þviti

Öin þviti er þviti er þviti er þviti

Morgunstjarnan

i hverjum mánuði.

9. Blad.

Söleyjarbarkka i Nov.

1892

Um fundahöld.

Þá yaldan þú hefur verið
hér á morgunfundum, sem
þú einungis hefur gert í þeim
tilgangi, að lesa af hinum
eldri, þá hefur mig komið
til hugar málsbátturinn.
„En hvort þú sérst ekki í
geitarhúsi að bjóga þjúsullar“
En af hverju komur það, að í
fundum þínum er enginn föðull
að selja? Þess málið liggur
beint fyrir, „þú komur til
af þri, að þar gengur svo óreglu-
lega fram.“ Það tala margir
í sínu, og sá þykir mestur
máðurinn, sem mest getur
lætið til sín heyrna; og þess-
vegna eru margir málsbáttar
á, öðlind þegar fundur er sláttur.
Þri á lit þú það nauðsynlegt,
að gera þá uppástungu á næsta
fundum, hvort menn vilji geng-
ast undir það, að ekki tal-

ast nema einn í einu. Þú
ekki ekki í öðrum en að menn
geti lætið skilríkis sínar
í ljósi myndfæri undir en
margur þess hefur, eða þú
ekki svo millidá, að þess
geti ekki lítið á myndum
þínum er að tala. Vonandi
er, að eftir þri sem mentum
eykt, þú séi menn að þri,
að það er ósamþykkt ástundum
mönnum, að þess að læta
þess myndur í þri fyrir
vísitæmi. — Þess þess þess
menn fátæktina til að þess
sig mynd, þess þess er fram á
að þá, að tala eitt hvort
þess telji fyrir, og er það
ekki að er sá þess þess,
þess þess er millid- en að
þess reglulega og sá þess
fram. Þess ekki þess
og þú vil þess, að það þess
aft þess af þess þess,
einungis fyrir það, hvort
fundur þess reglulega.
Einn og þú hefur öðrum getið
um, en þess málið öðlind

i fundarhall, sem annað hvort
er látin bida til næsta fundar
eða þú einstakki merrm útlöfja
þann, og ef til vill, ekki eins
hagann þiga og flugi hefur
gjört það. þú: "betur sjá
erger en augu."

þ.

* * *
Af þú höf. segir: upphafi
gæinnar vinnu: "þá jafldan þú
hef verið hjú á mann fund-
um" og svo frá. þú hefur verið
nauðsýnlegt að geta þess,
eða gera það hlýðanlegt í
hvada hjú er hann á heimna,
enda þú það sem þess sem
særi hlými að eiga sjú
vitarstat, þú er það and-
ritad ekki minnt til ann-
arra en hans þreyningu.

Af þú augur er öllum meyt um
fundi eða fundarform, beði
þú og annarsstadar, þú heit
þú óíagt um hvort orðin
geta lilla nið þingad; en getið
ekki þess, að höf. á ekki heimna
þú: þreyppi. ritet.

Hætt.

Leitthar Solin, lengist röklu
laufur fallid, þristur þer;
yfir lauid lit þú klöklu;
hlýðan frida vinnu er.

Hú er fyrir döggin dýra
dögur jelin niða jönd grunn.
Dronna vafid dandans hlýsa,
drúgur alt um langa stund.
Stöðvar forinn sterkus klafi
stygur þer; í hanna klauf.
Máinn felit að fjalla þalli
þilur þustu ríid lauf

Þveina strá; Rökluinn ríid.
Þvalla ei heyrir og fluglínur reurt
andn og þýgur er yfir stríndi.
D! þú þýgur: - er Rökluinn hant?
Hant er Rökluinn þú það jata,
jört og himin sjúna það
sumar blitt þú eint skafgötu,
sumri þetta listur að. 2.

J. G. Bl. "Morguntygnum"
er gæin með fyrir sögninni:
"Hú beundur og hjú", eptir
"vinnuþann". Þú get ekki
verið vinnu. samdómur
í sumum atvöðum. Hann
segir t. d. að vinnu þúna ekkun
þú mikid illtyndi og brot-
um þú beundanna að Röklu.
Það cetta þú að þú þú jafldanast
vöðkin til að þú ekkun um
vistir, eða fari að eiga með
þú jafld; það getur Rökluinn
þýgur, en algengt er það ekki,
og þess sem það Rökluinn þýgur
er það eins ept þýgurinn að
Röklu, um þú beundanna.

Morgunthyddan

Óskakinnar til að hjú skipta um viltu um helst þjá; missa fjálsæði, herra kaup og hægari eta sig eins jöfn (stöðug) vinnu. — Áttad en þetta í gr. „vinnu mannsins“ lítast sýnir þó miklu ves. Hann vill láta húsbændurina bæna fyrir hjúinnu; þakka jafnt hinu trúa og dygga hjú, sem leitast við á allar lundir að vinna húsbændurum sínum sem mest gagn, og hinu sem er hatt og vitkult og reynt að „þorna“ hinum hjúmanni til að standa og dorka; hvernig getur húsbændurinn verið að vara með að þakka þri hjúinnu jafnt og hinu? og jafn verð að vilta að það egi þá sigi svo allsmikill stöðug fyrir húsb. þótt stítt hjú færi úr ríttinu, af þri að það heyrði, að þri verri ekki þakka að jafnt og góða hjúinnu.

Þótt fleyga egi í góðinu, sem jafn fellu mig ekki vel við, etla jafn ekki að vara fleygu en þessu; jafn vil ekki vera eins langortur og „vinnu mannsins“.

A. H.

Um söng
eftir E. Þr.

Öttu það, in útgjandi söng í Ríðgjum, sem á allri veltu um, til orusta, að þú fól þif að hafa með egi Sálma bók í Ríðgjumni, og tatta þitt; söngnum eftir hef. lítum. Nýja sálma bókinn er mi rist þeiminn að kalla á hvert heimili, og verri þri innan handar að þessu þanna með egi; og etli það formur að hvetja en letja, að fól þu verstar um, að það heyrir ekki góðinu luga erid það sem hjú færi um við hjú. Nýja er það þanna ngt að Hóla Ríðgjum söngnum hef jafn vel eftir en innu innu verid bent á að hafa með egi bók til Ríðgjum; enda þar það við fyrst eftir að Nýja sálma bókinn þess, að innu innu erid erid ein hafi þanna með egi; mi er það með öllu lagt midum en þess vegna, er ekki umt að stíggja. Jafn get segdar ekki þess á mót; þri erid hafi ekki kallað það þri góða stíggja, og það hafi boirt hlutað eigendur til eyrna og þri ekki þess, sem mig þess þri neta ótrílegt. En hafi það lagt midum af þri erid, þá kalla jafn það þri góða stíggja. — Nýja firmu lit mistil ánægju- og hætta lögna í Ríðgjumni, af t.d. yfirbódd af söngnum hafi á bók um söngnum; þri þri ekki

þas fyrir að taka þátt í söng-
num, sem ekki geta það. Gam-
almenni segja, „Ekki sjá á börk“,
getur verið sattu, en þeir yngri geta
ekki fyrir þá börk, að stjórna þanna
eyti þinna.

Yngri líd og þjuga enda þessa línu
langar mig til eitt að minn-
ast á, þess þessmanns völdinni
er litið, ^{þess} og þessu söngummetas
upp til svita, og að hún sjá við-
haldi, er þó aðal undir stöðum til
þess að söngurinn geti verið eins
og hann á að vera; það er min
segðas mest, að minna þessi
samtadas, þessum föllum hjálpu
ad þessu, það þessu ekki þessa
hefi litta til þess, en það er þess
asti minn stjórnan, það þess
alt eins mikla hefi litta til
söngs, og þessum söngs, og margar
þessu mikla þess, en minn þess
men, sem er þó að þessu við
döng. Þessu söngs, að þess þess
þessu á þess, en þessu þess upp í
vona, og þessu að þessum hjálpu
sagt.

Þess þessu litta þessu þessu, vana
utan að, getid um, að þessum þessu
ekki að þessu við þessu þessu
atriði í „Morgun stjórnan“, sem
er eyti útgefandans og þess
á mital d. d. að þessu þessu
ekki þessu í þessu, sem
þessu þessu til af vana þessu
hjáfundans. Látum það min

gatt hiita.“ En þessu til geta þess,
sem á þess þessu verið á þessu að rit-
gjörðis þessa ekki minn; þessu
þessu þessu þessu stuttas, og þess
vona er ekki hegt að þessu þessu
í þessu þessu og þessu að þessu
þessu á þessu þessu þessu
vandas, og er þessa þessu þessu
þessu að þessu er þessu þessu
að þessu þessu þessu þessu, enda
þessu þessu þessu þessu í þessu.
þessu þessu þessu að þessu er allis
þessu, að þessu þessu þessu
þessu við þessu þessu, og þessu
þessu þessu þessu þessu, er þessu
þessu þessu þessu þessu, er þessu
þessu þessu þessu þessu.
Útgef.

16 1/2 af göðu söngs þessu
er til þessu, til þessu þessu
mest þessu í þessu. Þessu
er útgefandi „Morgunst.“

„Lagberg“
þessu til þessu þessu dala
þessu. Þessu þessu þessu
er, þessu þessu þessu þessu
er þessu þessu þessu þessu.
Þessu er útgef „Morgunst.“

Þessu þessu þessu þessu þessu
er þessu þessu þessu þessu
Útgefandi: Þessu þessu þessu.

og yfir höfud hirta þá vel, eins
 og að sé í þá, mundi þetta
 ulitadax vera gjört. — Þy veit
 migis ventur svarad þri, að það
 egi nni hegra að tala um þetta
 en fram þvema það, máttel
 sumis þyðit ekki eja gatt með
 að halda vinnu fálþinn til
 þeu, hafi ekki tíma til þeu v. s. þeu.
 en þetta er innmitt gallinn á
 allur að rid þingum til vinnu.
 Vid meigum ekki leyga þri fyrir
 sjálfum allur, að allur vantar
 meira þingum og fram þvema
 heldur en tíma og tælliferi.
 Þetta á eja ekki rist stáð með
 gáðnektina, þri hana settu allur
 að stunda með alid og þappi,
 og meðan hveit himnili ekki
 þefur jarda á veseti til að stjia
 með eina máttid á þuejumdeji
 eirid yfir, og gáðnektin ekki
 þonnin; ridmanlegt þorf.
 Þetta hlýtur að vera fram þvema
 um leyt yfir höfud, og að þeu
 takonarki cettum rid að þeppat
 að þonnat sem allra fyrst.
 Vid tímceltinn er allt vera
 að gjöra, og veldur þri mest
 möleypid, þó er samman en frá
 þuofi að seja, að tímur um
 meður hirt en þortur er þó á;
 innlum er allint borid á að
 haustinn, það cetti að gjöra
 sem allra fyrst þegar þettur
 að slá. Tímur cettur isfelt að
 vera varin fyrir þvema árid
 yfir. — Það munu geta
 talið 5-6 beji í allri sveit
 inni, sem hafa sceni leyt
 mó þar, og á þeim beum cetti

als migri stáin að þvema
 þri að þvema þenni gongu nee
 þri að þvema tötu, sem ekki
 mundi þó þyðja þvema melegt.
 Það veri þafuvel gjörandi fyrir þina
 sem engar mó þafa, að þá þvema
 þjó nágrömmum vinnu ef megu
 leyt er, enda enda þó langt
 þuofi að flýtja þvema.

Flúsum fjel. stendur: Önn þvema
 vill fjel. stunda að þvema þvema.
 þvema þvema þvema þvema og
 þvema þvema. Ekki vil þy meita
 þri að þeu hafi þvema þvema
 nni í vinnu tid, en þas á fjel.
 allur als migum þatt; og
 innmitt; þeu þvema fjel. þvema
 inn sýnt meita vinnu þvema
 og cetti þvema nni að gjöra þvema
 þvema, og gáðnekt af alid þvema
 þvema þvema og þvema þvema
 þvema mundi vinnu náid yðlegt
 að þvema þvema yfir af þvema
 þvema ef þvema veri þvema vanda
 vanda. Látum nni eja að rid
 þvema; fjel., ekki að eins að
 þvema þvema vinnu; þvema
 inn; þvema allur; þvema
 þvema vinnu; þvema
 þvema þvema; þvema
 þvema og þvema þvema
 á allur þatt, og vinnu rid
 þvema af þri gáðnekt
 og ámeji.

Þolþeim Önn þvema.

Litid eitt um þvema um gáðnekt, þvema
 þvema um gáðnekt þvema er eitt
 þvema þvema; en þvema þvema
 og þvema þvema á vinnu og vinnu

Morgunstjarnan.

margar orskli til þess. Fyrir og fremur
 vantar margar umgangur Kemmasa
 menntun, og þá hana vantar ni
 skli þá er það annað sem veldur
 þri að hve lítill árangur er
 verður að þessari umgangur Kemmasa.
 Hlóm stutta náms tíni sem ell-
 unger er hvegi heimili etla þig
 að gjöri mjög mikil til. Þetta
 er ofur andfellt að laga með þi
 að börn þá eru sem þess meistar
 hegum veru látin vera á sama
 henni. Þessu er andritad ekki
 alitadar hegt að kemna vid regna
 stjálbyggðar en vidart hvar er
 það hegt. Með þessu mæti metti
 töluvert lengja náms tíni.
 Litjum svo, að kemmelummi sji
 þannig skipad vidur í hvegi
 hveppi, að 1/2 manudur sji ell-
 unger hvegi heimili. Verurin
 binn þá 3 hegum flutt á sama
 hegum, þá geti þi náms tíni
 hvar barns lengt sem 1 man.
 og minna það miklu. Þetta
 sji kemmasa veru miklu hve-
 fildara hegt sji kemmasa
 og börnin. Öll kemmelutíni
 þannig 1 1/2 man, sem hvegt
 barn mæti, þá hlyti það þi
 að lesa miklu meira á 1 1/2
 man, en 1/2, og veru það miklu
 skemti lega sji kemmasa
 að vita af góðum árangri veru
 sinna. Komu leidi hef þig hegt
 um gangu kemmasa sji að þi þetta
 leidi hegt að veru, unchi ein
 og hann er farinn að þess meistar
 etla litid á hvegi bel er hann
 kemmi, að flest meistar þaðan í bresta
 og er það vni. — Þi verur

að risu egi meistar að sumis
 umgangur kemmasa er mjög
 illa upplýttis, en varla er að
 börnin geti ekki iitt hvegt gott
 og þarflegt hegt af þess.
 Þi etla ni ekki að ord lengja
 þetta meira; að endingu vil
 þig þi geta þess, að hvegi um-
 gangur kemmasa veru nauð syn-
 lygt að Raupa: Tinnaritid er
upp eldi og menntamál, þi af
 þi geta þi þetta hegt sjálfa
 sig og börnin. S.

Þótt
 er veru meistar.
 Lembiandi meistar er þig
 þi að eiga vid skipti vid
 Raupa meistar í 23 ári.
 Opti þi sem þig kemmet
 hef þig skipt vid þi 350 kr. á ári
 að meistar tali; ida somtala kr.
 8050 als. Árið 1890 veru
 þig vid þess meistar með 100 kr.
 og hafði þig 25% hvegt af þi, mæti
 þi að veru meistar miklu upphvegt
 og Raupa samslagsveru sji
 þessinga t. af á Eysabullta.
 Ef þi Raupa meistar hafa hegt
 25% á þess 8050 kr. fram
 yfi til þess meistar, sem nokkur á-
 steda er til að etla, þi er þig þi
 að leggja á bord Raupa meistar
 = 2.092 kr. 50 ári í Orskapnem.
 Sem ekki er tilfelli meistar hafa
 Raupa meistar hvegt dætt að meistar sji
 þess meistar. — Skiloli meistar hafa
 vid þess þess meistar þig, og ef þi
 veru, hvegt á það lengi að ganga?
 Ritad: Nov. 1892 - Farris.

Storgættjarinn.

Ditt mid öðru, sem er mjög átt-
vart hjá mörgum mönnum,
er það hvernig höndlad er mid
sendi brjefi. Þann er látin
leggja í hnysemasleyi dögum
og rillum samman, upp mid spen-
num eða í vösum mamma.

Jeg veit ykkur staklega eitt dæmi
uppi þetta, sem jeg skal sýna
þi fleiri ykkur mjög. Hæður
sundur á Eygar bulla skrifad
þann niðja sinnum upp í hnysem
2. Okt. og sendi mid í deila-
gjett mestu uppi gjettis, og þess
var það afhent einum heppa
mami, sem þess var þáttadela
mid öðrum flygum; en brjefid
þess til skila. (Til miðtalland

1. Nov. sama haust. Það var
vid manud á ferðinni, og
hefur að lykkindum ekki
fárid á milli nema heggja
mama - og geta mi þess
ad brjefid var ávörðandi -

Þetta er annad einu er áþat-
andi. Þess er aldrei ad
leggja einni nótt lengur á
sama be, ef mjög lytt er
og verður lifsi. Það getur mást
verid í brjefum mittid ávörðandi
og apt er bridid ad flyta þess,
þó það ykkur ekki alltaf upp laust
merkli um hvað þess þess, þá
er það samt gert regla ad leggja
þann sem minnet; afan á

þetta betist ad sendi brjef
þess apt rífin og illu ut lítt
in, þess er vösum, svo valla
eða ekki verður lesid utandi
þann. Og stundum svo ad ekki er
þess vösum lytt ad afhenda þann
nema umbeitt ykkur áður.

Þetta veri nándegulegt ad onum
eildu laga, og betta sáð sitt í
þess efri, þá þetta er iðtt
sem betta sem yongus mamma, og
etta allis, ad studda til þess er
þess getu erid sem góðdeitar.

Jón Jónsson.

Yffislyging.

Það hefur þess til ykkur annu ad
jeg hafi átt ad velja hneisli eða þess
hafi þess mittid hilt á ringum
sem hafi vösum hneisli í stroma
þess á alþakulag samann. Þetta
lifsi jeg mjög ad sýna ólitt, undi
ótal ritum sem: Þess erinn ronn.
Það hefur erit verid ad alþess til þess
óanna sludur, ad einu einu vid
hendina skipti, var afuhtil þess
í orgetinu, sáðum þess ad jeg var sveitt.
me á höndum, en studdi tept á
nötuna sem var haf, svo fingurinn
slapp utaf. - Þess lítt og jeg endu
þess lítt, vil jeg ólitt þess ad onum
þess hefur þess þess þess erinn
eða annars þess, þess hefur
til ad hlida á þess sem fárid er mid,
en ad setja rit á.

Harma 13. Nov. 1892

Hallgrímur Þorsteinsson

Stundis uppi, ad ut gefandi þess
briddis þess. þess þess.

Ut gefandi: Einar Þorgrímsdóttir

Mey um stjórnan.

Samdómna um það, að fundar-
höld yfir eins og hann lýsir
þeim, og get heldur ekki verið
honnun samdómna um mála-
háttinn: fardu; geitaskið, o.s.f.
og heldur ekki að fundar-
efni verði ekki útnefnd, eða
útfljád, vegna málsverðis fund-
ar marna, sem yfir að marger
tali í einu, sem hlýti út
vera af stjórnlýgi fundar-
stjóra, eða fermanns fundar-
ins. Þey hef verið á mörgum
fundum, bæði innan- og
utanbyrðum, og get vottad
alt ömmá. Þey fyrir mitt
leyti hefði getad leert margt
á þeim fundum, sem þey hef
verið á, og litla umt haft
angis til eptisbreytnis og má-
ske litla umt til varðar
ef þey hefði veitt öllu góða
eptis tekt. En það er ekki
fundunum um það að þenna
þó er ekki munni alt vel
sem gerist á fundum.

Þetta fundarfyri þorum lag
sem hef. lýsir, telur þennan
þorra af menntunarskrifti
þar hann segir: "Vonandi er
að eptis þriðum menntun
eykt, þá þari menntun á yfir
og svo frv." Þá er það ekki
eytt álitid að þennan lysis
þormut þar ekki að, þriðum

menntun þetta þó ávalt þen-
inga. Þey er að úsu enginn menntun
madr, en þey álit þriðum menntun
um á sv lysis stjóri, að menntun
geti ekki verið á mannfundum,
en það er rit að menntun er ekki
jafn þenis um að tala eða halda
sæður á fundum sem ekki er
heldur von. En þennan þeyfer
það fyrir að vel menntun
menntun þafa haldað helst til
þengar sæður, og þeyfer getad
látit menntun úna í þriðum
með þenni endum, sem mynd
þennan þó ekki til þengar að
þarta, þriðum verið getad að fund-
ar mál verði stjórnlýgi, eptis
þriðum þann um þriðum sæður.
Flýga mætti um fundi tala.

Þr. E.

*

*

*

Þey eridit um þennan
þari um þennan stjóri í þennan
máli, og álit þey að þennan þeyfer
notað til eins máls. - ritet.

Hallgrímur og spila menntun.
Þeyfer þennan þennan Hallgrímur
í þenna í 10. bl. Mey umt.
til þey enginn úsin þennan
þá þey þari þennan með notaðum
þennan, en þey þari það af þriðum
að þey var rid þenna þriðum á
stilla þennan þennan, sem aðris
þeyfer, og þeyfer til þennan þennan
dag. - Hallgr. þeyfer í þennan

Morgunetjarnan

simni, að fingurinn hafi slapp-
it ofan af rútunni á smillum
hendinga, sállum þess að hann
hafi verið svíttur á hönd-
unum. „Getur verið svíttur rétt
að hann hafi slappið af rút-
unni, en þú kalla það heppni
því þú varst and-
hegt strax; midri hend-
ingun áður en þú gættir vord, að
hann var farinn að spila rit-
laust, og meira að segja óvill-
entruddina lilla; en hann
þúfur þú að lýðindum ekki
hegt það jálfr. Já og þú
veit hvernig þú ritlega hefst
þá lagat, ef ekki hefst viljast
þú haggalyta til að hann
misti af þerri; - þú óvást.

Hallgr. viltu, að menn
seu fremur til þirkjinnas
til að taka eftir þú um farid
er með, þildur en að setja út;
þú er þú ein ekki á móti, en
þú meira þú ekki segja
þú þú, sem þú heyrir, sít
öllu, (ef vel á að fara). Þú
að einu vegna þess að menn
taka eftir þú, sem farid var
með, þú var tekið eftir rit-
lyummi þú þó þó. Þú
held hann eitti fremur að
lidju menn að tala um
minst eftir þú, sem hann
gerir. - Þú heft jálfran hegt

spítad við messugjörð, jafn
stírt og ritlaust, sem í þóma-
þirkju fýsgneindum dag, og
þú heft þú hegt fleyri segja
sem þú voru við þirkju.

J. Þorjónsson.

Þú verður að vinna menni
þú tilvortunum þútt við
synjum ekki við opin þóma
quds þirkjugjörð, þútt við
erum að ekki erum að geta
aðlid um rétt gaul; og einu
er stendur er til lítill þútt
þóma. Þútt við þútt við menni
að synja og þóma þútt ekki.
Nú öllum við öndi þirkju að þú
ein þóma sumu daga þóma
sem þú þútt og þútt þóma
ganga reglu þútt. Helst
öllum við að ritlaust Morgunetj
þóma jálfr.

Þóma Helgaen, Þóma Jónson,
þóma Stefánson, Þóma Stefánson,
þóma Eintrud, þóma Jónsd.,
Morgunetj Sigurdar, Matthía Helgud.,
Hanneina Hanneid, Marta Hansel,
þóma Stefánid, Ólafía Stefánid,
Morgunetj Einarsel, þóma Jónsd.,

* * *

Þú er langt frá þútt að ofan-
ritud gæin eigi vesid að lýtt-
ast; Morgunetj, þútt er að einu
lítill þóma sem þútt er til, en
þútt eftir gæin þóma gang

Morgunstarfið

i hverjum mánaði.

12. Blað

Söleyjarbakka í Desember.

1892.

Ern um húsbandur
og hjú.

Það er einhverjún besta
og áhyggjula minsta stada
að geta verið ^{gott} og dýggt hjú.
Það er skemtiligt að geta
umid göðum húsbandum,
sem mest gagn, það er áhygg-
julitid að gjöra það, sem best
er fyrir manni og þalla svo vid
festi og fjöllum eptis þerf-
rum, og umdöndu söm gjörum
Rannu. En þó er ekki nóg
til þess að allt að allt þerri
vel og þerri að göðum matum,
að eiga göða húsbandur, ef
þerri hjú, sem mest vinnu
með ekki en göd og dýggt.
Það er leidirlegt að vera með
þerri hjú, sem þerri
illa samman, þar sem eitt
brýtar það sem annar
byggir, og þerri þerri þerri,
sem mest getur viddur ver-
tum þerri, eins og sum stada.

á yfir stad, þó það þerri ekki
að vera viddur, sem bestur þerri.
Það er leidirlegt fyrir þerri
sem er, að geta ekki ver-
gjört svo að ekki þerri að þerri
þerri. Þótt húsbandur
þerri á yfir með það, eða að
minsta, þerri ekki að þerri, þá
er þerri þerri að þerri
um, að þerri þerri þerri
öðrum, eða með öðrum
vera. Þetta er það fyrsta þerri
gjöra hvert þerri vinnulitid.
Það er gott að geta gjört svo
"öllum þerri, en þerri þerri"
"Enginn gjörir svo öllum þerri"
a. s. þerri. Það er gott að geta
verit svo vel að þerri, að geta
sagt öðrum þerri, en það er
smítil ummunn á þerri
það er gjört, þerri þerri
gjört með þerri þerri og
þerri um leid og þerri
að verri, eða af göðu þerri
með þerri þerri. Það er
enginn sa af þerri þerri, að þerri
þerri tali þerri vel. Það er

Morgunspjall

áskot ad heysa á tal umma
 hjúna, þegar þau eru á ríflíða
 sam hjúna sínum á ball og þús-
 beundum sínum, þau ymjet
 til húsbændanna til ad segja
 hjúna, eða til hjúanna til ad
 segja húsbændanna. Hverri á
 slíkt heimili ad geta slátt,
 sem svo er í sjálfa sja sendur-
 þyllt. Vel getur verið ad slíkt
 hjúna sem ein hufur verid líf,
 einni meillid og einni láta meillid
 gaga af sja lida, en arturinn
 og notin Roma "tóm rísi þann
 þas sem slíkt fjelags-keysi er,
 og ekki þarf nema einn manni
 til ad spilla öllum fjelags-
 atkap.

Einna einni þekkt: þeg
 heimili, þas sem öll hjúna
 voru einu og einu manni.
 Þessum fjöllið voru með þessum
 mönnum itirid, og þessum
 mönnum með þessum fjöllið-
 um; þessum. Slíkt gellt
 þad um tali þau, þri þad
 var áttin gjalfsigt at þylda.
 þad var ekki strangri ríma
 þas on ammittad, en mulla
 var af þessum, af þri ad allir
 lögðurt á eitt samlinid gatt
 og þessum þri mulla. þad

var ekki verið ad metast þas
 þess vid annan, og lutast vid
 ad Roma þri og þri verðinn
 þann af sja, heldur þessum
 meim þess vid annan ad ríma
 þess mid "tómum sem mest gaga,
 enda þas ríman þas mulla
 og gjertum á vaset.

Vel þas á þessum heimili þas sem
 ein gjódi og þri þessum húsbænd-
 um, gjólynd og dygg hjúna. þri verdu
 heimilið en slíkt þessa ef á
 þri ein gjódi og vel um alin þri.
 Þessum Roma mönnum. ad vera
 þessum og lilla þessum. Slíkt þessum
 mja margt þessa, um lida og þessum
 vitta mönnum margu áneggju-
 stund. Þeg rídi ad þeg veri endin
 einu og gatt þessum, and mulla
 og lilla þessum ef hjarta.

H. T. G.

Eitt af þri sem þessum
 um eitt ad vera sja þessum
 ant um, er mulla þessum. þessum
 eitt þessum ad gjódi sja þessum ad
 at þylda, ad þessum þessum
 þessum þessum sem þri gatt.
 Slíkt þessum, ad þessum þessum
 godi mulla vid gatti gjódi,
 þessum eitt þri sem meim þessum
 slíkt þessum, og ammittad eitt þessum
 ingu á ordangul þessum. þessum

Morgunstjörnan

auðlað.

II. Sóleyjarbanka í Desember.

1892.

J. E. bl. Morgunstjörnanar
hefur einhver önnar greindur
höfundur, tellid sjú til um tals
"Hinnas eign vinnuanna."
þar er mjú finast höf. elki
komast ud sum mjúttari vidur-
stáru i sumum atvinnu,
þá vil jg leyfa mjú ad gjöra
notkna athugasemdir vid
grein þessa

Höf. segir: ad vinnuonem
sjú ritardi uppi Rindaförus
meira eda oninna, eftir all
alt ad 20 þjá. Þis er allt
af djúpt tellid: áinnu; mjútt-
ara hefur verid ad segja frá
6-10 þjá þad er vanalegt. Ad
þis hefi 20 Rinda förus erist
eins dæmi, og elki hef jg heyst
ad þad cetti sjú stad þis er
þáis. Ad þad sjú elki gjóta-
vegur fyrir vinnuon. ad vengja
þampi sinu i þjá, þy þis mjú
mjúg efa verur, þjá þjá litid
er til hins algera, þá verur
alt annad af anna, þjá vengja-
lega er þis vinnuonem

sem eiga þjá, efnaði er þis.
þetta er lilla idli lyt, þis hefur
undan farandi er getad haft
þjá fyrir vinnuonem, með
þjá ad þampa þad og selja; og
þjá þad gangi misjafulega,
þá er þjá vengjalega gjú renta
af þis þingum sum i þis
standa; og þar ad autli vengja-
onem vid, ad þasa með þis
sin, sum er elki no litilvort.
Þis er sum elki eiga þjá, þjá
vinnu ad þá gjúlyt ut is
þisinn, og i stad þis ad þá
þad uti vinnuonem, þá þis
þad sonar stann þjá þis.
sinum, no standur sumt inni
þjá þis. ávortalaust lengri
erur stannu tinnu. þis
þasa þjá elkest: velturmi
og vengja litid vid ad þjá
vinnuonem þis.

Þis hefur sumis vinnuon.
þis er "þis" og gengur apt
misjafulega ad þis þis
i þingum, er betur ad þá þis
þam þis, þjá þjá þis þis
ad vinnuonem ad eiga inni i þis-
sinu, þis er þad þjá ávortalaust

Morgunstjórnan

sláttisinn, og það sem greint nær-
ist í gær, það góði þeim mun
betri vörum; gamalmáður
í sveit þessari sagði mig
dá lilla sögu, af hjátri þessari.
Það voru með minna mæti þey
sem haustið, þóndur töllu
sig þá saman um að setja á
hver þjá "örum. Þeirda inn-
um áðurnám sögdu þeir
að allra eina þá og flest-
all lömbin, þátt hlýðis þá
ad farga lömbunum; en þána
samt norðum áþarfi ad allra
það stóð þeirna hjótt þann ad
þjófodrið hefði fallið þjá þann
um um norðarid, og áheitt
veri ad setja á það ein ein og
sinnast þegar faur þjá norðum
og ein mundi þad innast upp
á Mindeinum ein um þá.

En það brátt, velturinn var handur
þad þunfti alltaf ad gefa Minde-
inum, og svo þá ad þann var
þeylaus, fjótt ad örnu þjálfa
þjá nágörnum einum, svo
þann mætti fátt; en það
varð ólygt, þurtað þána um
vrið og tölu vest af þeyþum
narta ummas.

G. L.

* * *

Ad Morgunstjórnan ali svo

milli "hjátri", ad þinn geti
þomid; og þáis allþannlega
þeyásetningu, alla þý engum
allþessandi manni umt
ad álita. - rit.

Yfirlýsing ein stundur í
Þ. B. Morgunstjórnanar frá
Núptinu upplýsum þell þý
stýlata til min, og lítur mig
þinn illa, þus um þann þann
með örmindi. Þý hafði þella
þeimild frá þessum um ad
setja nöfn þessum undir "gæm-
þá" í Þ. B. Morgunst. um þess
um, og sögdu mig ad þetta
sinnar vildu lítla veru undir
vitadas. þetta þella þý þell
þeyfi. - Þý gjörði þeim þann
þjótt, ad þý veltad ad setja gæm
í þessum þessum þann, þessum vid-
viltþandi, þá þý álita meiri
alvöru í þeim með þá ad
þanngjörnu nöfnin, og þá til
þessum ad sýttþinn vildu
í þessum þessum þann, þá sattu
þann þann ad þessum Þ. B. m.
er orgumtinn þessum vitad gæm
þessum er þý áður gat.

Þú yfirlýgja þessum þessum
sýttþinn ad þann "meidist" til
ad þanngjörnu mig áþeimildas-

mann ad nöfnum iinum, og það er samliktur, ad meit er fyrir þau ad þesa ásamindi uppá ^{þann} ~~ang~~, og ljávaniz óhamiddan. ad þri sem jg hefdi fullu heimilid á; það Mann vera i augum þeirra elki stórt ~~er~~, en ávörðun orðvaran mæmmun munuðin þy þja það fullmittid sagt þegar engin tilhefari.

Ávada lifganzur þessara þeirra yfirl. hefir veid er mjög algjört, og mun fullmittid ad geta þess ad þau hafi elki ritad þannar sjúlf, nema ef það er af óvotum tilvinn.

Þó lítid egi vil jg örlla þyngvæindum eyttlinum ad þau þeri ad tala og elriða samliktu, ef þau elki þessu það, svo það egi þá úgn minna af "grautnum" en megra af "Aljórnun".

Jakob Jónsson.

Á þri adari er svo mittid fyrir liggjandi af verkþessu handu Stofnunskannans, sem elki kemat ad i þetta tím, en höfundarinn bednis ad vera þolin módur; og geta þis átt voná þri næst.

Yfirlýsing

Það þringjörut þjis mid ad jg aptur þalla grein þá er jg ritadi i Þ. bl. Morgunetj. er heitast um "húsb." og þjis, og má þri álita þannu sem inesthilegt og tíshulsaunt slíður, og hafi jg gjört einhverjum orjett mid þerri, ena jg ad sá þim semni fyrir gefi mjög það.

H. + G.

* * *

Þóvirdit sem elki veri nauðsynlegt ad aptur þalla þina umsaddu grein i Þ. bl. Morgunet. þas jg efast um ad þas egi flegra þermt, en getur átt egi stad in þessu. En af þri ad þim getur ef til vill haffi illar afleiðingar fyrir eitthvert sjerstatkt þimili, þá er það gert ad tala af samtata aptur þóllum i þessu. - rit.

Meinid eptis ad þessa dag blóðin. Utgefandi: Einar Þorjónsson.